

Bez bariér – studenti s handicapem mají u nás rovné šance na vzdělání

Rozšířili jsme registr dárců krvetvorných buněk
Pádny důvod, proč na stáž do Liberce: Kamarádi u vás byli spokojení
Hudba s indexem – studentské kapely
Na přednášky s vodícím psem. Rozhovor s nevidomou studentkou
Pořádáme České akademické hry 2014
Univerzitní školka otvírá v září

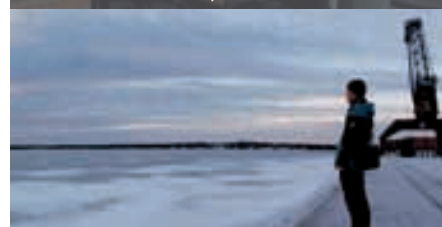

Obsah

Z pohledu rektora	3
Možností, jak odstranit bariéry, je víc, než byste čekali	4–6
Studenti střeží lidská práva	7
Z Liberce až za polární kruh	8–9
„Hledej místo, Eliso“. Rozhovor s Andreou Klozovou	10
Studentem nanečisto – mentoringový program	11
Rozšířili jsme registr dárců	12–13
Svým studentům Liberec doporučí	14
Půl roku v USA	15
Fenomén studentských kapel	16
Něco pro zaměstnance a něco pro studenty	17
Kamarádům se u vás líbilo	18
Budeme se tam potkávat – lesopark a aula	19
Studenti volného času	20
Dáme hodně sportu a přimícháme skvělou atmosféru a zábavu	21
Krátce z univerzitního života	22

Studium bez překážek, str. 4–6

Ze stáže ve Švédsku, str. 8 a 9

Sport i zábava – akademické hry, str. 21

VÝLET

Ještěd | Pláně

sobota
7. 6. 2014

Podrobnosti k výletu na Ještěd najdete na str. 22.

Z POHLEDU

rektora

Vážení přátelé,

za více než šedesát let existence Technické univerzity v Liberci se jak na naší škole, tak ve světě kolem nás hodně změnilo. V mnohém se zlepšil – jak pevně věřím – postoj pedagogů ke studentům, raketově narostly možnosti přístupu k informacím i dostupnosti studia. Od sametové revoluce není překážkou ke studiu původ uchazeče, národnost ani fyzický handicap. Každý, kdo má intelektové předpoklady, může u nás studovat, ať pochází z kterékoliv země, je upoután na invalidním vozíku, nebo se pohybuje se slepeckou holí. Zahraniční studenti mohou studovat v angličtině, naučí-li se našemu jazyku, pak i zdarma v češtině. Naším studentům naopak nabízíme lukrativní studijní stáže na zahraničních univerzitách. Pro handicapované studenty má naše Akademická poradna a centrum podpory přípravu pomoc, která mimo jiné zajistí i studijní asistenční službu. Prostory jsme během posledních let upravili tak, že můžeme konstatovat, že naše univerzita je zcela bezbariérová.

Výrazně se také změnil přístup ke vzdělávání obecně. Naše univerzita si klade náročné cíle v oblasti vzdělávání, vědy a výzkumu a řadu úkolů ve vzdělávání a vědecké oblasti se nám daří plnit. Zařadili jsme se mezi úspěšné univerzity, na které je pohlíženo jako na výzkumné. Rozšiřujeme nabídku studijních programů, máme na svém kontě desítky, v některých případech i mezinárodních, v praxi úspěšných patentů, na kterých se podíleli i naši studenti, zejména studenti doktorských studijních programů.

Je neoddiskutovatelné, že prvořadým úkolem univerzity je mladé lidi vzdělávat a zapojovat je do vědecké práce. To se nám daří. Smyslem studia však není jen získat diplom, ale také zdravá touha být na světě užitečný a prospěšný jiným lidem. K vysokoškolskému vzdělání patří také určité životní postoje a filozofie, s vysokoškolským diplomem by měli univerzitu opouštět lidé, kteří jsou ochotni ledacos obětovat i pro ostatní.

Jsem nesmírně rád, že se nám daří realizovat i tento záměr, že naše škola nevychovává jen sobce s papírovým diplomem, ale lidi, kteří chápou, že ne všechno v životě se dá koupit a zaplatit. Oceňuji, že naši studenti vědí, že je potřeba také vlastním dílem přispět k tomu, aby náš svět byl lepší. Konkrétně mám nyní na mysli v pořadí již druhou výzvu našich studentů k rozšíření Českého registru dárců krvetvorných buněk a databáze dárců krve. K první výzvě je vloni vedlo těžké onemocnění jejich kolegyně Vendy. I přes to, že se nepodařilo Vendy zachránit, pokračují naši studenti v této snaze pomoci a jsou ochotni podstoupit nepříjemný zákrok kvůli potřebným, které vůbec neznají. Vedení naší univerzity i já osobně naše studenty v této bohubilé činnosti podporujeme. I nadále budeme podporovat podobné studentské aktivity, a tím plnit i svůj důležitý úkol v oblasti morální výchovy.

Již po tisíciletí staří lidé žehrají na ty mladé, kteří se neumějí chovat, jsou neskromní, hluchí a sobečtí... Já o současnou generaci našich studentů opravdu strach nemám.

Zdeněk Kús | rektor TUL

MOŽNOSTÍ, JAK ODSTRANIT BARIÉRY,

je víc, než byste čekali

To, že naše univerzita je otevřená všem studentům, poznáte hned u vchodu do univerzitních budov. Bezbariérové vchody i orientační majáčky pro lidi se zrakovým postižením uvidíte hned. Myšlenku, že jsme univerzita bezbariérová a otevřená studentům se speciálními potřebami, lze ale sledovat i uvnitř našich budov a stejně důležitá je tam, kde ji na první pohled není vidět – v přístupu pedagogů a zaměstnanců univerzity.

MÁME NÁSKOK

Akademická poradna a centrum podpory Technické univerzity v Liberci (APC či Poradna) je otevřená nejen našim studentům, myslí dokonce už i na uchazeče. Bez problémů koordinuje konání přijímacích zkoušek v bezbariérové učebně, pokud se jich má zúčastnit například student s pohybovým postižením. Považujeme to dnes už za samozřejmost, ale ještě před několika lety to bylo něco výjimečného a naše univerzita byla jednou z prvních, která na počátku 90. let akademickou poradnu ustavila. Ten náskok jsme si ve srovnání s dalšími českými i zahraničními univerzitami udrželi i nadále, a tak dnešní akademická poradna nabízí speciálně-pedagogickou diagnostiku, úspěšně řeší rozvojové projekty ministerstva školství, ze kterých hradí odstraňování překážek v prostorách univerzitních budov tak, aby byly bezbariérové, zařizuje speciální studovny pro studenty, kteří by bez nich nemohli studovat nebo jen s obtížemi, nakupuje kompenzační pomůcky a zařizuje bezbariérové ubytování – právě to není na univerzitách vůbec samozřejmostí.

Poradna v několika posledních letech vynaložila už přes 33 milionů korun z rozvojových projektů ministerstva školství především na investice a bezbariérové úpravy. Za období 2012 až 2014 vyúčtuje dalších téměř 26 milionů z evropských dotací, které pokryjí náklady především na inovaci kurzů a studijních materiálů, na úpravu a zpracování streamovaných přednášek, rozšíření poradenských služeb nebo například školení pro zaměstnance univerzity. Jsou to investice do rovných šancí na vzdělání pro všechny a nejen naší univerzity, ale celé společnosti se jednou tyto prostředky několikanásobně vrátí.

OD POPISKŮ V BRAILLU PO BEZBARIÉROVÉ POKOJE

Pár příkladů z poslední doby bohatě dokládá, že u nás jsou lidé na invalidním vozíku, nevidomí nebo například studenti s dyslexií rozhodně vítáni a uděláme maximum pro to, aby se jim na TULce dobře studovalo. Před rokem Poradna dokončila osazování vstupů do všech budov, kde probíhá výuka, navigačními majáčky, které pomáhají lidem s těžkým zrakovým postižením v orientaci v prostoru.

„Stačí zmáčknout tlačítko na ovladači a zařízení vám oznámí, kde jste. Pomocí dalších předvoleb získáte podrobnější informace o objektu a jeho základním vnitřním členění, např. kde je v budově schodiště, výtah apod.“ říká Hana Klozová z akademické poradny.

Ruku v ruce s orientačními majáčky se na většině dveří naší školy objevily popisky, které nesou informaci v Braillově písmu o tom, co se za nimi nachází. Před dvěma lety Poradna dokončila přestavbu části studentských kolejí ve Vescei na čtyři bezbariérové pokoje pro devět studentů se zdravotním postižením nebo znevýhodněním. Najdou tam všechno: kuchyňku s jídelnou, speciálně zařízené sprchy a toalety i polohovací postele. Součástí dvou pokojů je bezbariérový kuchyňský koutek pro studenty na vozíku.

Co naopak nenajdou, jsou překážky ve volném pohybu, studiu i odpočinku. *„Výhodou je i dobré spojení. Do Vesce jezdí z města tři autobusové linky a ze zastávky se jde ke kolejím po rovině. Kopec na harcovských kolejích bych denně asi nezvládla. Navíc koleje tady jsou menší, je tu víc klidu a cítím se tu proto volněji.“* říká Lucie Jirásková, studentka FP, která v bezbariérovém pokoji ve Vescei bydlí.

Služby Poradny v současné době využívá 28 studentů se speciálními vzdělávacími potřebami ze všech fakult. Ročně poskytuje zhruba 500 konzultací.

Nově Poradna zajišťuje některé služby a poradenství také studentům, kteří pobírají sociální stipendia. Právě pro ně mají v Poradně připravených 50 notebooků, které jim mají pomoci při studiu.

„Počet studentů, kteří se na nás obracejí, roste. Tím přibývá i situací, ve kterých spolu komunikují zaměstnanci univerzity a studenti se speciálními potřebami. Ne všichni lidé jsou si však jisti, jaký optimální postup zvolit, aby student například se zrakovým postižením získal opravdu rovné šance,“ říká Iveta Pospíšilová, vedoucí akademické poradny.

NEJDE JEN O POMŮCKY

Poradna proto začala školit také zaměstnance univerzity. Na první školení jich přišlo asi dvacet a odnesli si řadu nosných informací. Byli to lidé z ubytovací služby, referentky ze studijních oddělení, pracovníci menzy, domovníci z kolejí a univerzitních budov. Ti všichni se potkávají a jednájí s vozíčkáři, s nevidomými lidmi a dalšími studenty, kteří mají specifické potřeby.

„Školení bylo poučné. Vyzkoušeli jsme si například různé oční vady. Půl budovy jsem si prošel s holí a s páskou na očích, abych si udělal lepší představu o tom, jak vnímají prostor nevidomí,“ říká Jaroslav Kučera, správce kolejí ve Vesce, o školení, které s dalšími dvěma desítkami zaměstnanců univerzity absolvoval na podzim loňského roku.

Pro učitele připravila Poradna brožuru, která pojednává o jednotlivých postiženích a znevýhodněních. Kromě tělesných, sluchových i zrakových postižení se věnuje také tématu dosud mezi studenty i vyučujícími přehlíženému – specifickým poruchám učení, jako jsou například dyslexie a dysgrafie.

„Těto problematice zatím nebylo věnováno moc pozornosti, řada studentů možná ukončila studium s tím, že na to prostě nemá. Přitom jsou třeba dyslektiky a například na přečtení zadání testu potřebovali jen více času. Právě dyslexii nově diagnostikujeme, studenti s touto diagnózou by u nás už neměli mít při studiu problémy. Přispěje k tomu i brožura pro přednášející,“ říká Iveta Pospíšilová. Připomíná pak nedávný příklad studenta fakulty strojní, který se nemohl přenést přes poslední zkoušku k bakalářským státnicím, protože opakovaně nestihl zodpovědět v krátkém čase testové otázky. Psycholožka z APC studentovi diagnostikovala dyslexii a Poradna mu na základě toho vyjednala více času na vyplnění testu a po jeho úspěšném absolvování i více času na přípravu při státnicích.

Navázání dialogu mezi zdravou populací a lidmi s postižením berou lidé z akademické poradny jako své neoficiální poslání. Možností, kde tento dialog rozvést na celorepublikové úrovni, je konference Vysokoškolské studium bez bariér, kterou APC pořádá každoročně v září. Konference patří k jedné z nejširších platform v oblasti bezbariérového studia v zemi – na loňský, osmý, ročník přijelo přes 120 účastníků. Zajímavější než jejich počet, jsou ale instituce, ze kterých účastníci přijíždějí. Na konferenci se setkávají lidé z center podpory při českých univerzitách s pedagogy z kateder speciální pedagogiky a lidé z organizací, které se zabývají

Někdy rozhodují drobnosti.

handicapovanými. Debata o vzdělávání lidí s handicapem proto na liberecké konferenci překračuje rámec teoretické diskuze a zabíhá často do témat praktických zkušeností a reálných situací.

UMÍME PODPOŘIT A POMOCI

Případ studenta z fakulty strojní uvedený výše dokazuje i to, že APC efektivně spolupracuje také s vyučujícími, a to nejen v případě potíží konkrétního studenta, ale i na ucelenějších konceptech. V těchto dnech například pracuje na projektu zpřístupňování kurzů na speciálně upraveném e-learningovém portálu. Oproti klasickému streamovanému záznamu přednášek, který na naší univerzitě už zdomácněl, nabídnou e-learningové stránky například studentům se zrakovým postižením záznamy ve zvukové stopě pořizované technologií mediasite, přizpůsobený design či ozvučené ovládání. Streamované přednášky také mohou doplnit komentáře, možnost zoomování obrazu nebo například titulky jako podpora pro studenty se sluchovým postižením. Poradna proto také za 1,5 milionu korun vybavila jeden z přednáškových sálů v nové univerzitní budově L technikou, která umožňuje pořizování záznamů ve tvaru richmédií a jejich následné publikování na webu e-learningového portálu ALS, který byl vytvořen na fakultě mechatroniky, informatiky a mezipředmětových studií a který své možnosti nabízí i ostatním fakultám a také Poradně.

Samozřejmostí na TULce jsou i další studijní podpory. Poradna může zajistit zapisování přednášek pro studenty se sluchovým či těžkým tělesným postižením nebo digitalizaci učebních textů pro studenty s těžkým zrakovým postižením, kteří si pak díky speciálnímu softwaru mohou texty přečíst či poslechnout.

Iveta Pospíšilová také zmiňuje nově otevřenou speciální studovnu, již druhou na univerzitě, kde mají studenti se zdravotním postižením k dispozici vše, co v klasické studovně nenajdou včetně počítače s braillovým řádkem, který zobrazí text z obrazovky v Braillově bodovém písmu pro nevidomé, nebo tepelné tiskárny, která dává plastický, a tedy hmatem čitelný obraz. Studenti se zrakovým postižením tuto tiskárnu využívají například při studiu map. Pro tištění textů mohou využít braillovou tiskárnu, která tiskne papír s hmatatelným dezénem Braillovy abecedy.

V Poradně také disponují celou řadou kompenzačních pomůcek, o kterých většina studentů nemá pravděpodobně ani tušení. Co všechno může studentům s postižením pomoci při studiu? Tablety, notebooky a mechanický vozík asi známe a digitální diktafony a zvětšovací lupy si dokážeme představit, ale viděli jste třeba skútry pro studenty s tělesným postižením nebo indukční smyčku?

„Indukční smyčky zesilují zvuk. Nově máme několik těchto zařízení a chystáme se je instalovat na studijních odděleních a na pult v univerzitní knihovně. Studentům se sluchovým postižením to zpřístupní komunikaci na těchto místech. Máme také individuální indukční smyčky, které studenti mohou nosit s sebou na přednášce,“ říká Hana Klovová.

Velkým tématem rovného přístupu ke vzdělání jsou také studijní asistenti. Předností naší univerzity je to, že nabízí jednoho asistenta jednomu klientovi-studentovi, na jiných univerzitách bývá zvykem, že student má studijních asistentů více a musí si s nimi složitěji domlouvat denní režim.

„Jsme schopni asistenta poslat i se studentem na stáž do zahraničí. V zimním semestru nám příští rok vyjede nevidomá studentka na Slovensko, s sebou bude mít i svého studijního asistenta,“ říká Iveta Pospíšilová a dodává, že Poradna nyní zaměstnává sedm těchto asistentů.

Když začneme pátrat po možnostech, jak pomoci znevýhodněným studentům, zjistíme, že možností je celá řada a naše akademická poradna jich naprostou většinu umí využít.

„Čerpáme finanční prostředky z grantů, nakupujeme pomůcky, zajišťujeme bezbariérovost, usilujeme o inovaci kurzů i zvyšování kompetencí pedagogů a dalších zaměstnanců univerzity. Jsou to investice velkých částek a nemalého úsilí, které se ale vrátí tím, že i absolventi s těžkým zdravotním postižením najdou uplatnění na regulérním trhu práce,“ uvažuje Iveta Pospíšilová a dodává: „Od absolventů, kteří s námi zůstávají v kontaktu, víme, že uplatnění bez problému našli a pracují.“

*rovné
šance*

STUDENTI STŘEŽÍ

lidská práva

Liberecká pobočka organizace Amnesty International, kterou založili studenti katedry historie Technické univerzity v Liberci, má za sebou první rok činnosti, kterou na mezinárodní úrovni přispívá k dodržování lidských práv.

Amnesty International založil před více jak půlstoletím britský právník Peter Benenson v Londýně. Organizace dobrovolníků bojujících především za dodržování lidských práv má dnes přes tři miliony členů a sympatizantů ve více jak 150 zemích. Před rokem k členské základně přibyla i liberecká pobočka, kterou založili naši studenti z katedry historie fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické.

„Všichni jsme byli zaměřeni na moderní dějiny a zabývali se politickými procesy a perzekucemi v 50. letech a logicky nás štválo porušování lidských práv ve světě,“ říká Petra Masopustová, jedna z osmi studentů a zakládajících členů liberecké Amnesty International. „Chtěli jsme s tím něco udělat, nápad na založení Amnesty nám vnukla naše vyučující doktorka Lozoviuková,“ dodává.

Mezinárodní síť dobrovolnických organizací roste na pilířích malých regionálních poboček, proto rychle a vstřícně reagovala na podobný projev nadšení. Na dotaz z Liberce vyslali koordinátory v Praze našim studentům lektory, kteří je podrobně seznámili s činností organizace a s právě probíhajícími kampaněmi. Součástí vstupního školení byl i workshop, na kterém studenti s lektory mimo jiné rozebírali reálné případy porušování lidských práv a snažili se najít pro oběti těchto situací řešení. Jako své hlavní zaměření si liberecká skupina vybrala činnost na středních školách. Tím byla liberecká Amnesty International založena.

První rok své činnosti odstartovali v létě akcí „3 minuty stačí – vězni svědomí“, „Každý rok vybere Amnesty tři lidi pronásledované nebo vězněné ve své zemi. Na přednáškách a workshopech seznamujeme veřejnost s jejich údělem a nabídneme jim k podpisu petiči, ve které žádáme zlepšení zacházení s vězňnými nebo jejich propuštění. Petice se pak postupně posílají na oficiální místa, která za případ nesou odpovědnost,“ říká hlavní koordinátorka liberecké Amnesty International Zuzana Novotná.

Stánek akce 3 minuty stačí jste možná navštívili i na letních festivalech Benátská noc nebo na Bezdězu. Festivalové fanoušky tu zaujala také

další akce nazvaná Hairprotest, která reaguje na fakt, že v Severní Koreji mají lidé povoleno jen 28 oficiálních účesů.

„Fotili jsme lidi s různými účesy na pozadí s bannerem, který hlásá: ‚Chci, aby lidé mohli nosit i můj účes! Fotografie se posílaly vládě do Koreje. Na festivalu jsme do fotopetice nasbírali opravdu originální účesy a ne jeden patřil také známým osobnostem z řad účinkujících. Svůj hairprotest u nás nafotila například Marta Kubišová,“ dodává k úspěšné kampani Petra Masopustová. Jednou z posledních větších akcí, kterou studenti uspořádali v libereckém knihkupectví U Fryče a také na půdě naší univerzity byl prosincový Maraton psaní dopisů. Lidé se mohli seznámit s důvody věznění asi 14 politických vězňů a pak napsat nebo opsat dopis, ve kterém žádají oficiální místa o jejich propuštění. Do maratonu se v Liberci zapojilo zhruba 250 lidí.

Po zkušenostech jednoho roku mezi lidmi v kraji, na ulicích i na středních školách odpovídají členové Amnesty International na otázku, zda jsou lidé připraveni věnovat trochu svého času pro boj proti bezpráví páchanému na druhém konci světa, shodně: „V Liberci, včetně studentů na univerzitě, lidé moc o problémech v jiných částech

světa nevědí a mají malé povědomí o organizaci Amnesty International. V tomto směru máme rozhodně před sebou dost práce,“ říká Jan Virt, další ze zakládajících členů.

„Chceme dostat problematiku lidských práv víc do povědomí Liberce,“ shrnuje Zuzana Novotná. „Druhou prioritou je nábor nových aktivních lidí. Vítáme všechny nové tváře, především studenty. Bez nich nemůžeme plánované akce dobře zajišťovat a rozvíjet další,“ dodává.

Studenti libereckou Amnesty International založili v době, kdy byli téměř všichni v posledním ročníku, dnes má řada z nich promoce úspěšně za sebou a čerstvě chodí do práce. Rozvoji Amnesty International se chtějí věnovat na plno, ale akce na školách nebo v ulicích už zajišťují s obtížemi – jsou v té době v práci. Přitom na druhý rok své existence sestavují bohatý kalendář akcí: workshopy o lidských právech ve školách po celém Libereckém kraji, přednášky a projekce filmů, benefiční koncert i účast na letních festivalech.

Pokud se budete chtít o připravovaných akcích dozvědět podrobnosti včas, navštivte facebookový profil: [AmnestyInternationalLiberec](https://www.facebook.com/AmnestyInternationalLiberec).

Zatím sfoukli první pomyslnou svíčku. Snad jim nadšení vydrží i do dalších let.

až za polární kruh

Odjet do Švédska na čtyři měsíce, poznat nové lidi a vidět místa, která většina lidí nevidí. Švédsko mi přirostlo k srdci, rád se tam budu vracet.

Dokončit rychle školu, nebo odjet do zahraničí? „Bude to velká vzpruha pro tvůj životopis,“ tvrdil mi táta. Ale stejně mi rozhodování zabralo dva roky. A vlastně i rozhodnutí samotné bylo dílem náhody. Chtěl jsem už hodit Erasmus za hlavu a dát přednost rychlému dokončení školy, když mi náhoda vrazila do očí papír s informací, že kancelář Erasmu na fakultě mechatroniky vypsal druhý termín pro podání přihlášek a do konce tohoto termínu chyběly asi dva dny. Tak jsem si řekl: „sakra, chlape, nemáš co ztratit“ a přihlášku skutečně podal. A proč Švédsko? Ptalo se mě na to hodně lidí, ale všem odpovídám, že to popravdě sám nevím. Vždycky jsem měl za to, že Švédsko je krásná země, a taky jsem si řekl, že když už na Erasmus, tak nejdál, jak to jen půjde. A moji pozornost upoutalo město Luleå na úplném severu Švédska nedaleko polárního kruhu, Finska, Laponska, Norska... prostě všech severských pojmů, co vás jen můžou napadnout. Ač je Luleå městem rozlohou nevelkým, je hlavním městem kraje Norbotten, je zde mezinárodní letiště, dva přístavy a hlavně – Luleå Techniska Universitet. A přesně ta se měla stát na čtyři měsíce mým druhým domovem.

Žít ve Švédsku pro studenty z České Republiky rozhodně není levný. Jít na pivo do hospody? Skoro nemyslitelné, protože půllitr Staropramenu vyjde v přepočtu na bezmála dvě stě korun. Stejně je to i s jídlem a náklady na život. Peníze samozřejmě musí být brány v úvahu i při rozhodování zda na Erasmus odjet, či ne. Evropa v tom ale studentům vychází více než vstříc a příspěvek českým studentům je nemalý – v mém případě 460 € měsíčně. Jen pro zajímavost: němečtí studenti nebo studenti ze Španělska dostávali „pouze“ 150 € na měsíc. Vstříc mi vyšel i děkan fakulty mechatroniky, který mi speciálním stipendiem přispěl nemalou částkou na cestu.

Ještě na letišti před odletem jsem před rodiči hrál hrdinu, jak se mi určitě nebude stýskat a že za čtyři měsíce jsem zpět. Jo, pche! Když jsem pak

seděl v letadle kdesi nad Stockholmem, došlo mi, že jedu do města, kde nebude jediný Čech, a že budu sám. Naštěstí mi netrvalo dlouho najít si kamarády. Oni totiž všichni na tom byli podobně jako já. Teda až na Němce, Francouze, Španěly, Brity... no prostě na ty všechny národy, od kterých přijelo víc lidí. Ale protože politika školy je taková, že na kolejích spolu nebydlí studenti ze stejné země, alespoň na kolejích jsme na tom byli všichni stejně. Já jsem bydlel se Švédem, Finem, Španělem a Francouzem. A měl jsem štěstí, byli v pohodě a neměl jsem s nimi problémy.

Bydlení na kolejích bylo na naše běžné poměry docela luxusní. Každý student měl vlastní pokoj, vlastní sociální zařízení a sdílená byla pouze společenská místnost a kuchyň. Když jste tedy nechtěli, nemuseli jste spolubydlíci vůbec vidět. A kromě pátku a soboty byl v noci klid. Moje kolej nebyla daleko od školy, a protože jsem si koupil kolo, měl jsem to do školy asi deset minut.

Když jsem poprvé přijel do školy, vypadalo to tam úplně jinak, než jak to je na Google mapách. Sluneční paprsky tropického léta (ve městě Luleå tropické léto znamená teplotu kolem 25°C) proměnily areál školy ve velmi romanticky vyhlížející místo. Škola je na okraji města a je obklopena přírodou. Sestává z několika budov, které leží podél jedné ulice, tzv. Rainbow Alley. Zajímavé je, že všechny budovy jsou spojené i podzemními tunely, takže v zimě, kdy teplota klesá k -30°C, není nutné vůbec vycházet ven. Už jen prvotní prohlídka školy mi tedy naznačila, že je to úplně něco jiného, než na co jsem zvyklý z TUL. Tak například: škola je otevřená studentům 24 hodin denně a 7 dní v týdnu, v každé budově je menza nebo alespoň kavárna, v menze je salát a káva k obědu zdarma (to platí o celém městě) a kolem celé školy jsou mraky parkovacích míst. Skutečně je jich tam tolik, že i kdyby měl každý student dvě auta, v pohodě by zaparkoval. Specialitou aut na severu je i to, že mají předin-

Univerzitní knihovna v Lulee přímo zvala k návštěvě a ke studiu.

Když je tuhý mráz, chodí studenti podzemními tunely. Kampus v Lulee.

stalovaný předeřev motoru a interiéru, který je možné zapojit takřka na každém parkovišti.

Dalším velmi zajímavým a výjimečně hezkým místem je knihovna. Kromě knih je doslova obsypána místy pro studenty – křesly, stolky, gauči... Oblíbenost tohoto místa dokazuje i to, že kdo přijde později odpoledne, má smůlu a už si nesedne. Samozřejmostí je zásuvka a bezproblémově fungující wifi u každého místa. Pro mě zajímavou věcí byly tzv. *group rooms*, *quiet rooms* a *silence rooms*. Místnosti označené jako *group room* byly vybaveny počítačem, ozvučením, smartboardem a televizí a každý, kdo měl v plánu nějakou prezentaci projektu nebo zkoušku, si mohl tuto místnost zarezervovat a nerušeně zkoušet. *Quiet rooms* byly místnosti, kde se muselo mluvit potichu, a staly se tak mým velice oblíbeným místem pro učení. Novinkou pro mě byly *silence rooms*, kde se mluvit nesmělo vůbec a obecně bylo zakázáno se hlasitěji projevat. Ve zbývajících prostorách knihovny se mohlo mluvit zcela normálně, telefonovat, jíst či pít. Nikdo toho však nezneužíval, nikdo nekřičel a nikdo nedělal bordel. Bylo by to možné i u nás? Sám jsem si tu otázku nejednou položil.

Školní rok na univerzitě není rozdělený na semestry, ale na kvartály. V každém kvartálu studenti studují zpravidla dva předměty a pak z nich skládají zkoušku. Tento systém mi přijde vhodnější, protože se člověk může lépe soustředit na studované předměty a tolik toho nezapomíná. Zkoušky jsou většinou písemné a pro zajištění férovosti je všichni píší v jedné velké místnosti pod dozorem lidí, kteří o předmětu nevědí nic. Každý student píše na papír, na kterém je uvedeno pouze jakési evidenční číslo. Ani učitel tak při opravování neví, čí práci opravuje. Jméno se dozví až po tom, co známku zadá do systému. Všechny testy se následně skenují a jsou všem k dispozici na studijním oddělení. Tahle, ač časově velmi náročná, procedura naprosto vylučuje zaujatost vyučujícího a při-

padá mi obecně jako nejlepší způsob skládání zkoušek. Předměty bývají často koncipovány tak, že studenti ve skupinách řeší nějaký rozsáhlejší projekt a ten na konci kvartálu prezentují. Moje předměty například probíhaly tak, že v rámci jednoho jsme dělali manažery fiktivní firmy a v případě dalšího například vyvíjeli rozsáhlejší webovou aplikaci. Předměty jsou náročnější a v angličtině. Na druhou stranu jsou ale daleko blíže praxi a učí je lidé, kteří v oboru často sami pracují a o problematiku se aktivně zajímají. Nestalo se mi, že bych na přednášce slyšel nějakou neaktuální informaci, nebo že by učitel neznal odpověď na všetečnou otázku studenta. Součástí každého předmětu jsou i workshopy s lidmi z praxe (Ericsson, SSAB...) a prezentace jiných studentských projektů.

Velmi nezvyklé pro mě bylo to, že učitelé se na škole oslovují křestním jménem a bez titulu. Tituly se nepoužívají ve Švédsku vůbec. Univerzální pozdrav ve Švédsku je „Hej!“, a učitele tak oslovujete například „Hej, Peter!“ První týden mi to vůbec nešlo přes zuby a považoval jsem to za výraz neúcty. Ale když si na to člověk zvykne, špatně se mu vrací k systému „master-slave“ známému od nás.

Po návratu domů mě čekalo vyřizování papírů. Nějakou dobu to trvalo a už jsem z toho byl chvillemi i zoufalý, ale všechno nakonec dobře dopadlo a s uznáním mých předmětů nebyl problém. Vám, kteří tohle čtete a jste na vážkách, zda vyrazit, či ne, bych řekl: „Nebudte hloupí a jedte!“ Životní zkušenost nabrahá za 123 dní ve Švédsku je pro mě neocenitelná. Moje chabá úroveň angličtiny se dostala na pro mě velmi přijatelnou úroveň a kamarády, co jsem si tam našel, bych jinde pravděpodobně vůbec nepotkal. Švédsko se stalo na krátkou dobu mým domovem a já doufám, že se tam ještě někdy vrátím. A třeba i na delší dobu.

Tomáš Němeček, student 5. ročníku FM

Výlety ke stáži patří. Tomáš to za přírodou neměl daleko.

„HLEDEJ MÍSTO,

Eliso!“

Než se Andrea Klozová posadí v posluchárně, uslyšíte povel, který dává svému vodicímu psovi. Andrea je nevidomá, na univerzitě se jí tím ale dveře nezavírají.

Jak se ti na TULce studuje?

Když jsem nastoupila, řada věcí a služeb ještě nebyla k dispozici, řešilo se, co všechno je vůbec pro studenty se zrakovým postižením potřeba, s digitalizováním knih se na univerzitě teprve začínalo. Teď už je ale všechno dobře zaběhnuté a studuje se mi tu dobře. I díky akademické poradně a centru podpory pro handicapované studenty, jejichž služeb a vybavení využívám. Je to také důvod, proč pokračuji v magisterském studiu tady. Co jsem se ptala známých na jiných univerzitách, tak je tam nevidomých třeba i víc, ale takové vybavení tam rozhodně nemají. A samozřejmě v tom hraje roli i to, že se člověk nemusí „učit“ trasy v novém městě.

Které služby a pomůcky při studiu využíváš?

Využívám digitalizaci knih. Asistenti mi převedou texty do Wordu a z něj si pak přes notebook s hlasovým výstupem mohu nechat texty přečíst. Asistenty také někdy využívám v zimě; když pořádně nasněží, doprovod po městě se mi hodí. S orientací v prostoru mi pomáhají akustické majáčky, které jsou u vchodů většiny budov. Výborné jsou popisky na dveřích v Brailu, obzvlášť se hodí, když jde člověk na přednášku pozdě a nemá se už koho zeptat, jestli je to ta správná učebna. Používám také digitální diktafon a braillovou tiskárnu. Často

využívám zázemí speciální studovny v budově H či F.

Studuješ učitelství, chceš být učitelkou?

Učit na základní škole nechci. S mým zrakovým postižením by to bylo asi velmi náročné. Na začátku března jsem začala s praxí na základní škole a v tom názoru jsem se utvrdila. Děti nejsou do učení často moc motivované a já je nechci přesvědčovat, že je má učivo zajímat, nebo se případně zabývat jejich kázeňskými problémy. Bavilo by mě vést třeba kurzy francouzštiny pro dospělé, francouzštině se věnuji už deset let, kurzy by tak mohly být přirozeným pokračováním mého zájmu.

Jak ti to na praxi jde?

Při výběru praxe jsem musela hledat mezi školami, kterým nebude vadit mé zrakové postižení nebo můj vodící pes. I pro žáky je setkání s nevidomou učitelkou něco nového. Neohlídám samozřejmě jejich pohyb po třídě, ale nezneužívali toho, dávali pozor a komunikovali se mnou. Vodící pes samozřejmě budí značný zájem a pozornost žáků, takže někdy se místo o výklad například o roce 1848 více zajímali o Elisiu. Chodím ale na praxi do základní školy, kde jsou třídy menší a žáci disciplinovaní, takže to není problém.

Jak reagují spolužáci a vyučující na tvého vodícího psa?

Řekla bych, že přítomnost psa v učebně často berou velmi pozitivně. Někteří vyučující nebo spolužáci občas tvrdí, že se jim hned líp učí. Trochu problém je to, že spolužáci si chtějí psa hladit. Kdyby si vodícího psa každý hladil, pes už by automaticky po příchodu do místnosti hlazení očekával, rozptylovalo by ho to a nevěnoval by pozornost vedení. Je to stejný princip jako u ostatních pracovních psů.

Setkáváš se ve škole s tím, že si pletou nevidomou s neschopnou? Nesnaží se ti spolužáci nebo vyučující někdy až přehnaně pomáhat?

Na univerzitě to už není v takové míře jako na nižších stupních škol. Samozřejmě jsou věci, které člověk se zrakovým postižením není schopen dělat stejně jako ostatní, například luštit staré typy písma a podobně. Myslím však, že na univerzitě mi nikdo neusnadňuje předměty natolik, aby to bylo nějak výrazněji odlišné od toho, co musí zvládnout zdravý člověk. A když mi nabízejí pomoc, tak je to většinou v situacích, kdy je to vhodné: například když vyučující píše na tabuli, tak mi sám řekne, co píše, nebo mi to řeknou spolužáci.

Děkuji za rozhovor.

„Nevidomí, kteří nevidí od narození, mě někdy žádají, jestli bych jim nějak přiblížila barvy. Beru to jako výhodu, že jsem barvy viděla, ale stejně jim je nedokážu přiblížit. Barvy jsou velmi abstraktní pojem pro někoho, kdo nikdy neviděl.“

Andrea Klozová

Žije ve Frýdlantu v Čechách, na Technické univerzitě v Liberci studuje v navazujícím magisterském programu učitelství pro základní školy, kombinaci dějepis a občanská výchova. K jejím zájmům patří filozofie, historie, francouzský jazyk, cestování a jízda na koni. Tři roky se závodně věnovala sjezdovému lyžování – účastnila se i evropského poháru. Tvoří obrazy z korálků a maluje, uspořádala již několik výstav svých obrazů. Vadu zraku má získanou z inkubátoru.

STUDENTEM NANEČISTO

Mentoringový program

Tomáš Hruška a David Kadaník, spolužáci z liberecké Střední odborné školy Na Bojišti, jeden únorový týden „stínovali“ studentku fakulty mechatroniky, informatiky a mezioborových studií Petru Tisovskou. Zúčastnili se mentoringového programu a vyzkoušeli si, jaké to je studovat na vysoké škole. S Petrou, která studuje elektrotechnické, informační a řídicí systémy, měli stejný rozvrh a chodili poctivě na všechny přednášky a cvičení, vynechali jen tělocvik.

Jak jste se o mentoringu dozvěděli a proč jste se rozhodli ho vyzkoušet?

David: Řekl nám o tom učitel, který nás má na škole na programování, řídicí systémy a elektrotechniku, studuje tady na univerzitě dálkově. Chtěli jsme si sem podat přihlášku, tak nás zajímalo, jak studium probíhá.

Petra: Oslovlili mě organizátoři mentoringu, přišlo mi to jako dobrý nápad. Přechod ze střední školy na vysokou je složitý, hodně lidí má problémy s některými náročnějšími předměty. Díky mentoringu můžou studenti vidět, jaké studium bude, a připravit se na to.

Jak vám to jde, stiháte na přednáškách?

David: Než jsme sem šli, tak nás učitel strašil, že profesor rozepíše příklad na celou tabuli a jen co jednu popíše, vytáhne druhou tabuli a pokračuje ve výpočtu dál. A měl pravdu, jak jsme viděli na hodině matiky. Co se týče odborných předmětů, tam máme slušný základ, ale v matematice se nechytáme.

Tomáš: Učitel na přednášku přikráčí s nějakým tématem a začne vykládat, než zjistí, že se blíží konec hodiny, a snaží se to nějak ukončit. Klidně by mohl vykládat až do půlnoci. Vykládá ale přesně a jasně. Někdy až moc rychle, ale našťastí se většina hodin streamuje.

Výuka na univerzitě se dělí na přednášky a cvičení, zvykli jste si na to?

Tomáš: Je to pro nás novinka. Zjistil jsem, že cvičení jsou povinná a zapisuje se tam docházka, zatímco přednáška probíhá ve velké místnosti pro více skupin a může na ni přijít takřka kdokoliv.

David: Přednášky jsou rozhodně náročnější, ne-

jse zvyklí na hodinu a půl dlouhý blok, je to dlouhé a středoškoláci by se na to mohli sotva soustředit.

Mentoring vám zítra končí, vaše rozhodnutí u nás studovat stále platí?

Tomáš: Podám si přihlášku přednostně na tuhle školu. Už bych tady rovnou zůstal.

David: Přihlášku k vám jsem si už podal. Byli jsme i na dni otevřených dveří a teď díky mentoringu můžu říct, že jsme se se školou už docela dobře seznámili.

Jak se vám líbí univerzitní prostředí?

David: Student si tu může rozvrhnout, jak bude studovat, to se mi líbí. Na přednášky se třeba nemusí.

Petra: I když v prvním semestru jsou přednášky taky povinné.

Tomáš: Na mě tady působí všechno i studenti tak vzdělaně, mám z toho takový dobrý pocit, že když sem budu chodit, tak budu stejně tak vzdělaný.

Něco vám tady za ten týden nevyhovovalo?

Tomáš: Nemá tu moc vyřešené místo, kam bychom mohli v pauze mezi bloky jít.

Děkujeme za rozhovor.

Rozhovor jsme mohli zakončit dobrou zprávou pro budoucí adepty naší univerzity a ujištěním, že v těchto dnech zdárně pokračuje stavba klubu pro volný čas studentů (čtěte na str. 17). Pokud Tomášovi a Davidovi vyjdou v létě přijímačky, budou mít už od úvodu svého prvního semestru kam mezi bloky zajít. Přejeme jim v létě hodně štěstí.

Mentoringový program má více podob

Na naší univerzitě ho pořádáme druhým rokem díky projektu Otevřená univerzita. Za tu dobu si u nás už přes padesát středoškoláků vybralo obor technického nebo přírodovědného zaměření, na který by se po maturitě chtěli přihlásit, a vyzkoušeli si, jaké to je být studentem na univerzitě – navštěvovali přednášky, pracovali v laboratořích, stravovali se v menze a spali na kolejích.

„Snažíme se všestranně podpořit aktivní mladé zájemce o technické a přírodovědné obory, například i ty, kteří hledají finanční, materiální nebo technické zabezpečení pro své nápady. Mnohdy se jedná o velmi inspirativní myšlenky a byla by škoda, kdyby se je ve spolupráci s našimi odborníky a špičkovým technickým zázemím školy nepokusili uvést do života,“ říká vedoucí projektu Otevřená univerzita Miloš Hernych.

Mentoringový program má totiž i další rovinu: studenti středních i vysokých škol ho mohou využít pro podporu svých nápadů. O radu našich odborníků, zázemí vybavených laboratoří nebo finanční částku na realizaci se ucházeli studenti s projekty všeho druhu: s návrhem stolní 3D tiskárny, krmným automatem pro domácí zvířata nebo například se samoobslužnou půjčovnou jízdních kol.

Od zříjí to na TULce chtějí zkusit naostro. Zprava: David a Tomáš s mentorkou Petrou.

ROZŠÍŘILI JSME

registr dárců

V registru dárců krvevorných buněk je nově více jak 100 studentů naší univerzity.

Tři desítky především našich studentů, ale i zaměstnanců univerzity zareagovaly letos na konci dubna kladně na výzvu Studentské unie TUL. Připoj se a darujš život a zapsaly se do Českého registru dárců krvevorných buněk.

„Jsme mladí lidé, máme dobrou regenerační schopnost, navíc, jak jsem slyšela, dárců není mnoho,“ shrnuje důvody, proč se přišla zapsat do registru, Veronika, studentka naší ekonomické fakulty.

Zápis a odběry testovacího vzorku krve mohli odborníci z Institutu klinické a experimentální medicíny (IKEM) díky vybavení ústavu zdravotnických studií provést přímo na naší univerzitě. „V registru sice vedeme dárcy do 60 let věku, ale zařazujeme je výlučně ve věku mezi 18–35 lety. Proto bych chtěla zdůraznit, že studenti jsou ideálními dárci a velmi si této iniciativy studentů

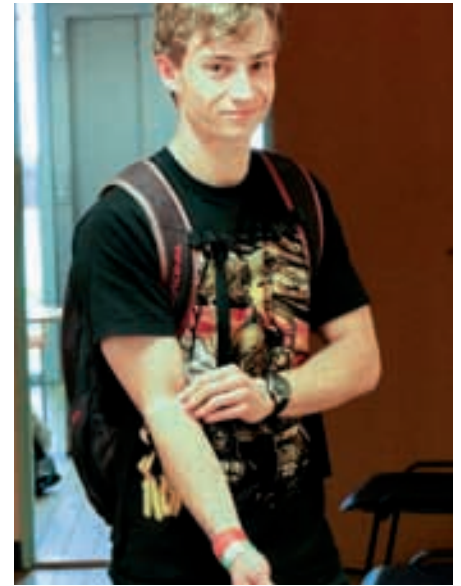
Technické univerzity v Liberci vážíme. Během následujících pěti let musíme kvůli vysokému věku vyřadit z registru asi 6000 lidí, nové dárcy tedy potřebujeme,“ řekla koordinátorka pražského registru dárců Gabriela Hošková z IKEMu na tiskové konferenci, která zápisům předcházela.

Kampaň studentů i letos podpořilo vedení univerzity v čele s rektorem Zdeňkem Kúsem. Loni, během pilotního ročníku studentské kampaně, se do Českého registru dárců krvevorných buněk zapsalo 74 studentů, dva z nich už do IKEMu pozvali k podrobnějšímu testování, protože se našel vhodný příjemce jejich krvevorných buněk. Podle Gabriely Hoškové je to obrovský úspěch.

Výzvu libereckých studentů letos převzou také studentské iniciativy na univerzitách v Ostravě, Praze a Brně.

Než se rozhodli, dostali maximum informací. Gabriela Hošková z IKEMu hovořila o dárcovství a fungování registru.

SVÝM STUDENTŮM

Liberec doporučí

Koordinátoři programu Erasmus a pedagogové ze 17 zahraničních univerzit strávili společný týden na naší univerzitě.

Program Erasmus uvede v Evropě několikrát do roka do pohybu menší obdobu stěhování národů. Na začátku a na konci každého semestru se napříč územím starého kontinentu a přilehlých zemí přesouvají na stáž nebo ze stáže tisíce studentů. Studují v zahraničí, získávají cenné zkušenosti, poznávají jiné kultury a navazují v nich nové kontakty. Mezinárodní setkání nazvaná Erasmus Staff Week vycházejí z představy, že kontakty by mezi sebou měli navazovat i ti, kteří stáže studentů koordinují, případně pedagogové, kteří zahraniční studenty učí nebo s nimi přicházejí často do kontaktu. Programu výměnných pobytů studentů to může jedině prospět.

International Erasmus Staff Week je na zahraničních univerzitách již běžnou součástí akademického roku, Technická univerzita v Liberci ho letos v dubnu pořádala poprvé. Staff Week je skvělou příležitostí, jak poznat akademická prostředí, města i země, ze kterých přicházejí mladí lidé „na zkušenou“.

„Líbí se nám Liberec i jeho univerzita. A není třeba je od sebe oddělovat – Liberec je studentské město, studenti, jak jsme mohli vidět, tady najdou vše, co potřebují. Obdivoval jsem třeba skvělé sportovní zázemí, a to jak na kolejích v Harcově, tak v okolí města,“ říká s uznáním François Cludel, profesor ekonomie z univerzity ve francouzském Lille.

„Vaši studenti mají mé uznání, každý mladý člověk, se kterým jsme se v Liberci setkali, s námi bez váhání mluvil anglicky nebo přepnul do němčiny,“ dodává François Cludel, který na své univerzitě řeší zahraniční stáže.

Každý z hostů měl možnost během Staff Weeku představit svou univerzitu a pohovořit o možnostech zahraničních stáží, na program byla i prohlídka naší školy včetně laboratoří CxI a studentských kolejí. Specialitou libereckého setkání byla „historická“ procházka městem, na níž se účastníkům International Staff Weeku dostalo u pozoruhodných míst v centru Liberce výkladu o významu místa ilustrovaného studenty oblečenými do histo-

rických kostýmů. V programu nechyběla také prohlídka horského hotelu s vysílačem na Ještědu.

„Řeším u nás na fakultě otázky spojené s výměnnými pobyty studentů, a navíc často ve svých hodinách se studenty ze zahraničí přicházím do styku. Zrovna teď máme u nás dva studenty z Liberce, jeden chodí na mé přednášky. Přijde mi zajímavé, že mí studenti poznávají mou zemi a já mám zase možnost poznat tu jejich,“ vysvětluje na Ještědu Anne Vanmaerckeová z univerzity v belgickém městě Kortrijk důvody, proč se rozhodla strávit týden v pro ni dosud neznámém městě. Ještěd k zahraniční výpravě milosrdný nebyl a jedinečný výhled na Liberec zahalil do mlhy a deště dubnového počasí, přesto byli Anne Vanmaerckeová, François Cludel a dalších přibližně třicet hostů ze Španělska, Polska, Slovenska, Turecka a jiných zemí s libereckým Staff Weekem spokojeni.

„Líbilo se jim tu a svěřili se, že nebudou váhat posílat k nám své studenty. Technickou univerzitu v Liberci svým studentům rád doporučí,“ shrnuje význam týdenního setkání prorektorka pro vnější vztahy Soňa Jandová a pokračuje: „Hodnotím Staff Week jako velmi prospěšný pro univerzitu, měli bychom na něj navázat i v příštích letech, protože otázka přijíždějících studentů je a bude velmi aktuální a snahou naší univerzity bude i nadále počty přijíždějících studentů zvyšovat.“

Erasmus Staff Week

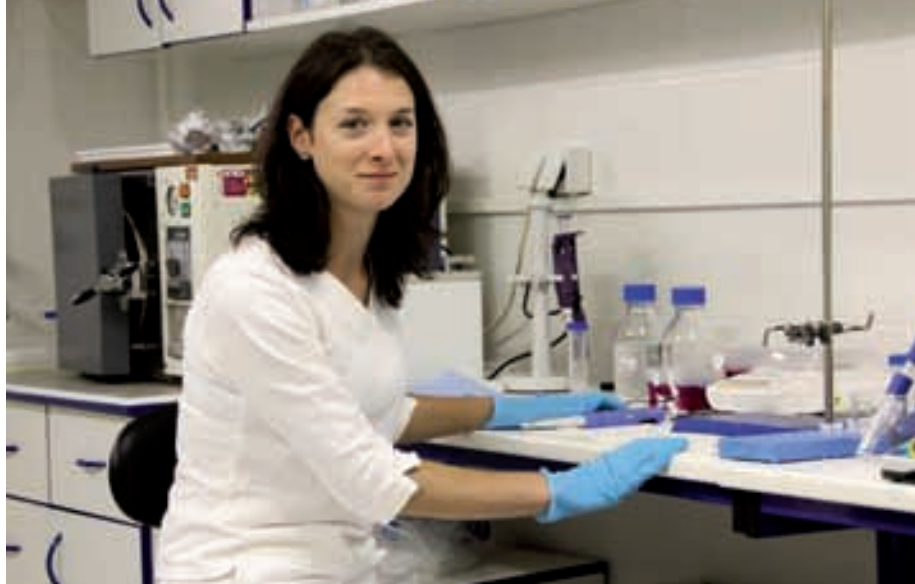

Ukázali jsme jim univerzitu i město.

PŮL ROKU V

USA

Při psaní tohoto příspěvku jsem si uvědomila, jak čas neúprosně běží, a já mohu shrnout své zkušenosti z již půlročního pobytu v USA, kam jsem odjela díky Fulbrightovu programu.

Před rokem jsem zkusila štěstí a zažádala o Fulbright-Masarykovo stipendium, mou žádost komise schválila, a já tak získala tuto skvělou životní příležitost. Americkou univerzitu jsem vybírala nikoliv podle atraktivit lokality, ale podle svého vědeckého zaměření. Na Michigan Technological University, Biomedical Engineering Department se věnují práci, kterou jsem započala již na TULce. Má doktorská práce se týká výroby a testování nanovlákněných umělých cév s malým průměrem. Tyto umělé náhrady jsou v klinické praxi velmi potřebné a ještě nebyly vyrobeny v ideální podobě. Katedra netkaných textilií a nanovlákněných materiálů, mé kmenové působiště, je známá svými úspěchy na poli výroby nanovláken, a to nejen pro tzv. tkáňové inženýrství. Na TUL také vznikla v posledních letech biologická laboratoř, která umožňuje materiály testovat „in vitro“ (v laboratorních podmínkách). Uvést však výrobek do klinické praxe vyžaduje další etapu testování, tzv. „in vivo“ (s využitím laboratorních zvířat). Tuto možnost budu využívat právě v USA.

Fulbrightův program nestojí pouze na získávání vědeckých zkušeností, ale také na vzájemném porozumění mezi kulturami. Amerika je opravdu multikulturní země a lidé jsou velmi tolerantní. Na první dojem působí Američané otevřeně a přátelsky, zároveň si však udržují určitý osobní odstup a navázat zde hlub-

ší vztah trvá delší dobu. Nicméně se k sobě všichni chovají velmi slušně a jejich optimismus je nakažlivý! Někdy však Čecha (konkrétně mě) napadne, zda to není všechno přetvářka. Opravdu je zajímavá, jak se máte (třikrát denně??), opravdu je pořád všechno tak skvělé, jak na tuto otázku neustále odpovídají? Asi ne, ale je zřejmě neslušné odpovědět cokoliv jiného. Díky tomu jsem si alespoň uvědomila, jak často jsem si stěžovala na spoustu věcí, místo abych se usmála a mluvila o něčem pozitivním. Doufám, že si tento přístup udržím i v Čechách, je to příjemná změna.

Zvláštností Fulbright-Masarykova stipendia je mimo jiné účast v aktivním veřejném životě. Proto jsem se bez váhání zapojila hned do několika aktivit. Jednou z nich je volejbal. Sportu obecně věnuji hodně času a Amerika je pro lidi mého ražení naprosto ideální půdou. Hrají za Michigan volleyball women's team Huskies, trénujeme čtyřikrát týdně a občas se účastníme nějakého turnaje. Zápasy se tu berou velmi vážně, jeden rozhodčí nestačí! Pokud tým nehraje, má v popisu práce zajištění hlavního a vedlejšího rozhodčího, dvou čárových rozhodčích, počítání skóre, zapisování výměny hráčů... Velmi si užívám atmosféru těchto sportovních událostí. Obvykle přijde i místní kapela podpořit domácí tým a návštěvnost bývá hojná. Tělocvičny jsou plné v kteroukoliv denní či noční dobu, posilovna a bazén taky. Přestože

se Amerika potýká s problémy s obezitou, nic nebrání ani tlouštíkům navštěvovat posilovnu. Za to Americe palec nahoru!

Mým hlavním posláním zde je však výzkum, a tak většinu času trávím na půdě univerzity. Jelikož je Michigan Tech převážně škola s inženýrskými obory, je zde značná převaha mužské populace. Školní rok je rozdělen na tři semestry (podzimní, jarní a letní), každý trvá 14 týdnů. Zkoušky se skládají v průběhu semestru, neznají tu termín „zkouškové období“. Studenti se připravují na hodiny průběžně, vidím zde větší motivaci studentů, za což může zřejmě i fakt zpoplatněného amerického vysokého školství. I Ph.D. studenti tráví ve škole mnoho času, chodit pracovat o víkendů je tu běžnou záležitostí. I já jsem se tomu přizpůsobila. Zpočátku jsem byla nucena chodit do školy o víkendech, protože jindy nebyly volné některé přístroje. Časem jsem si ale oblíbila víkendovou práci, je to poněkud klidnější než ve všední dny, kdy jsou laboratoře plné.

Shrnuto podtrženo, jsem nesmírně vděčná za tuto příležitost. Přestože jsem si zde zažila i slabší chvílky, hodnotím tuto zkušenost jednoznačně pozitivně. Nicméně můj pobyt zde ještě nekončí, takže nebudu dělat předčasné závěry.

Jana Horáková, doktorandka fakulty textilní

Stáž v zahraničí rozšiřuje obzory.

Fulbright veli: zapojte se!

FENOMÉN

studentských kapel

Co si pod pojmem studentská kapela představíte? Má nějaké také naše univerzita?

V dubnu bylo v klubu Vlak na harcovských kolejích po půlroční pauze opět plno. Kolem 250 lidí, v drtivě většině studentů, se sem přišlo podívat na koncert studentských kapel regionálního kola soutěže *University Band Contest*. Za libereckou univerzitu se do ní přihlásily tři skupiny. Podmínkou soutěže bylo, aby alespoň jeden člen kapely studoval na liberecké univerzitě. U všech tří kapel splňoval tuto podmínku právě ten jeden.

Členové vítězné kapely Alžbětiny Sosny (obr. nahoře) se o svém úspěchu dozvěděli až cestou domů do Kolína, kam spěchali ještě před koncem soutěže, protože museli druhý den vstávat do svých škol v Praze. Dá se tento band považovat za libereckou studentskou kapelu?

*„Naše kapela se dala dohromady na střední škole v Kolíně. A hodně kapel vrs-
tevníků, které známe, to mají podobně, začínají na střední škole,“* říká Luděk Veselý, kytarista vítězné kapely, student fakulty mechatroniky, informatiky a mezioborových studií. Pro kapely, které se zformovaly na střední škole, je studium na univerzitě nakonec spíš překážkou. Alespoň podle Ludka. Po maturitě si každý z členů vybere jinou vysokou školu a těžko se pak scházejí na zkoušky.

„Nejdřív jsme se poctivě scházeli v Kolíně ve zkušebně i dvakrát týdně, postupně to ale upadlo. Jednou nemohl přijet ten, pak někdo další,“ pokračuje Luděk. *„Chtěl jsem na písničkách dělat intenzivněji, tak jsem nějaký nápad nahrál a poslal ho ostatním, ať si to poslechnou. Postupně přešla celá kapela na stejný způsob, všichni jsme si pořídili nahrávací programy a nahrávky jsme začali doplňovat a posílat si je po síti,“* doplňuje. Jejich hlavní zkušebnou se stal DropBox, virtuální úložiště dat, kde mají členové kapely nasdílenou svou složku. Fyzicky se potkávají v kolínském zkušebně i nadále, aby si sehráli dohromady nápady sdílené na internetu. Svou metodu „sdíleného hraní“ už vypracovali tak dobře, že novou skladbu, kterou chtějí předvést na koncertě, si ve zkušebně přehrají někdy jenom jednou.

„Vyhovuje mi to, mám tak čas nápad někoho z kapely vstřebat, můžu si ho pouštět dokola a zkoušet k němu na kytáře něco přidat. Když už je to dobré, nahraju to k tomu a pošlu dál. Skládáme takto písně už skoro třetím rokem,“ říká spokojeně Luděk.

Vznikla tak i píseň *Nekončím*, zatím poslední velká chloubka skupiny, kterou si za necelý rok od vypuštění na Youtube poslechlo přes 4500 lidí. To, že takto na dálku a po kouskách může vznikat oceňovaná muzika, o tom svědčí třeba i vítězství v libereckém kole soutěže studentských kapel.

Stylem, kterým zkouší Alžbětiny Sosny, by asi nikdy nemohli zkoušet členové kapely Drobny za bůra. Ta ještě před deseti lety splňovala všechny podmínky liberecké studentské kapely se vším, co si pod tím můžeme představit. Vznikla na kolejích, hrála v klubu na kolejích a hráli v ní jenom studenti.

„Jsem vysokoškolská kapela a každý, koho jsme mezi sebe kdy přijali, musí nebo musel mít co dočinění se školou nebo alespoň se studentskou hospodou U Váchy. Jsme jediná skupina na světě, která své členy nevybírám podle toho, zda stoprocentně ovládají nástroje, ale vyžaduje index,“ hrdě prohlásil v době oslav prvního desetiletí existence kapely její frontman Ondřej Dreser. Drobny za bůra loni oslavili už 20. výročí a její členové mezitím dostudovali a Liberec opustili, tím éra studentské kapely skončila. Ke koloritu libereckého studentského života však stále patří. Tradičně hraje například na libereckém majálesovém festivalu a loni při něm slušně zaplnila prostor před pódiem tvářemi o patnáct let mladšími.

Zahráli i na tom letošním, který opět zahajoval TULBand, bezesporu nejvýraznější hudební těleso naší univerzity, které můžeme nazvat studentskou kapelou, nebo přesněji big bandem. Začátkem roku 2011 se přibližně deset nadšenců a amatérů vzhledlo v myšlence založit big band a hrát jazzovou a swingovou muziku. Dnes má TULBand více než dvacet členů z řad studentů, zaměstnanců i absolventů naší univerzity, profesionální vedení a široký repertoár swingových, jazzových, rockových a latinskoamerických skladeb. Svou houževnatostí si vydobyl i stálou zkušebnu na harcovských kolejích a kromě sólových koncertů tento band skvěle podbarvuje atmosféru univerzitních akcí.

„Je zajímavé, že TULBand po více než dvou letech života už není pouze studentskou kapelou pro muzikanty ze školy, ale také mezigenerační platformou, kde se dozvíte nejrůznější informace ze studentského i akademického života... Především je to ale samozřejmě kapela se zajímavým, rozmanitým a ne vždy jednoduchým repertoárem, která nás baví!“ říká dirigent a vedoucí big bandu Michal Kašpárek.

Více se o zmiňovaných kapelách dozvíte zde:
www.alzbetinysosny.com
www.facebook.com/drobnvzabura

Po zkouškovém do zkušebny.

NĚCO PRO ZAMĚSTNANCE A NĚCO PRO STUDENTY

ŠkaTULka

Univerzitní školku a denní klub, kde budou moci studenti trávit svůj volný čas mezi přednáškami, otevřeme začátkem nového akademického roku. Práce i studium na naší univerzitě bude díky těmto dvěma novinkám výrazně příjemnější.

ŠkaTULka, jak mateřskou školu pojmenovali v soutěži o název sami rodiče, bude kombinovat přístupy montessori i waldorfské pedagogiky. Zaměří se na rozvíjení schopností dětí v souladu s jejich přirozeným vývojem, a tedy vnitřní motivací. Interiér školky dětem nabídne místo jedné velké společné herny menší plochy vymezené pro konkrétní činnost. Bude mezi nimi divadelní koutek, centrum hudby, keramická pec, výtvarný ateliér, ale například i funkční kuchyňka.

Řada podnětů bude na děti čekat také venku, ať už na dvorku školky, nebo v parčíku za novou budovou G: jezírko, králíkárna, morčata, hmyzí hotel i naučná zahrada. „*Chceme také těžit z prostředí univerzity a ve spolupráci s fakultami pořádat exkurze v laboratořích a pravidelná badatelská odpoledne,*“ říká ředitelka vznikající školky Ivana Honsnejmanová. Na schůzce s rodiči adeptů ŠkaTULky také vysvětlila, že kromě členění pro-

storu by předností školky mělo být také jasné strukturování týdne a roku. Pevný rytmus má dětem vnést do života jistotu a klid, proto si děti v průběhu roku budou připomínat různé svátky a významné dny a slavit je. Do těchto společných akcí se mohou podle svých možností zapojit také rodiče a starší sourozenci.

Ivana Honsnejmanová do koncepce univerzitní školky promítla své zkušenosti z fakultní Mateřské školy U Bílého králíka v České Lípě, která už několik let úspěšně kombinuje prvky waldorfské a montessori pedagogiky. Oba systémy se v západní Evropě vyvíjejí od 20. let minulého století a přinášejí progresivní alternativu ke klasickému školství. Zatímco u nás se mohly tyto směry pedagogiky rozvíjet až po roce 1989.

Na březnové schůzce s rodiči rektor Zdeněk Kůs zdůraznil: „*Bude to školka přednostně pro naše*

zaměstnance a studenty. Cenově by pro ně měla být přijatelná, podstatnou část ceny jim uhradí univerzita.“ Dotované školné pro rodiče z univerzity bude činit 12.000 korun za rok, nedotované roční školné pro širší veřejnost dosáhne 40.000 korun. K tomu je třeba přičíst tisíc korun měsíčně za stravu, dodávanou z kuchyně projektu Chytrá svačina.cz.

„*Nesmíříme se s tím, aby děti jedly rybí prsty a umělý margarín. Používáme jen ty nejlepší suroviny od regionálních dodavatelů, žádné polotovary, dochucovače, glutamáty ani šokované suroviny,*“ řekla rodičům za dodavatele stravy Lucie Zeroniková.

Ve ŠkaTULce najde místo asi 48 dětí, to je dobrá zpráva v době, kdy v mateřských školkách v Liberci chybí téměř 190 míst a v České republice pak celkem 60.000 míst.

Studentský klub

Hned vedle školky roste v bývalých dílnách za budovou E2 další vestavba – univerzitní denní klub pro volný čas studentů. Do klubu se dostanou bezbariérovými vchody z Bendlovy ulice i Studentského náměstí. Uvnitř studenti najdou vše, co potřebují, především klidné

pozezení a signál wifi. Příznivou odezvu mezi studujícími by mohla najít pobočka univerzitní knihovny. „*Bude sloužit k registraci nových členů, k vracení výpůjček, ale i pro půjčování knih. Objednané knihy knihovníci dopraví z budovy H na pobočku ve studentském klubu. Na pobočce také můžeme katedrám zajistit katalogizaci knih,*“ říká Marta Zizienová, zastupující ředitelka univerzitní knihovny. Prostor v dolní části poskytne také zázemí pro schůzky členů studentské komory akademického senátu.

V patře pak studenti najdou počítačovou studovnu a především to, co dlouho na TULce postrádali: klidovou zónu pro odpočinek mezi přednáškovými bloky vybavenou křesly a sedacími pytlíky. „*Nábytek do studentského klubu právě vybíráme. Oslovili jsme také studentskou komoru akademického senátu, ať si studenti sami řeknou, čím by prostor chtěli vybavit,*“ podotýká Zdislava Manligová z referátu TUL pro rozvoj a výstavbu.

Opravou projde i zbytek budovy E2. Celkové náklady na vestavby studentského klubu a mateřské školky činí přes 31 milionů 300 tisíc korun. Dodavatel stavebních prací, liberecká firma Havax, by s nimi měla být hotova do konce června letošního roku. O měsíc později podle plánu skončí také přeměna lesního porostu pod Bendlovou ulicí na lesopark, který bude vyzývat k procházkám i aktivnějšímu odpočinku všech věkových skupin – o něm více na str. 19.

Severní část kampusu je trochu jako odvrácená strana Měsíce, kudy nanejdíš jen rychle projdeme, od nového akademického roku by to mohlo být příjemné a vyhledávané místo na učení, odreakování a odpočinek.

Už jen nový vzhled budov bude velkým oživením.

KAMARÁDŮM

se u vás líbilo

Anketa mezi zahraničními studenty ukazuje, že erasmáci toho o Liberci a jeho technické univerzitě, kam přijíždějí studovat, mnoho nevědí a ani vědět nepotřebují. Stačí doporučení kamarádů, že tu byli spokojeni.

KASIA – POLSKO, EKONOMICKÁ FAKULTA

Proč sis pro zahraniční stáž vybrala Technickou univerzitu v Liberci?

Vybírala jsem podle polohy. Nechtěla jsem být tak daleko od domova. Z centrální části Polska, kde žiji, to mám asi 460 km. Navíc libereckou univerzitu mi doporučovali kamarádi, kteří tady na stáži už byli.

Co jsi slyšela o Liberci, než sis vybrala stáž?

Že se tu v okolí dá věnovat ski jumping a taky horským kolům.

Jak se ti líbí ve městě a na naší škole?

Mám ráda českou kulturu a je mi blízký český jazyk. Zkousím hodně mluvit česky a lidé v mém okolí to oceňují. Myslím, že jsou ke mně otevřenější. Líbí se mi tady, stáž v Liberci jsem si prodloužila o jeden semestr.

Máš svého buddyho?

Mám buddyho – Martinu, je lepší buddyho mít, alespoň do začátku. Martina mi pomohla třeba s vyřizováním ubytování, protože většina recepčních na kolejích nemluví anglicky.

MAREN – NĚMECKO, EKONOMICKÁ FAKULTA

Znala jsi Liberec, než jsi přijela?

Liberec jsem už znala. Nemám to tak daleko, studuji vysokou školu v Zittau/Görlitz, byla jsem tu už na výletě.

Blízkost obou měst je i důvod tvého rozhodnutí, kam na stáž?

Ano, je tu dobré spojení s Žitavou, a tak můžu být na víkendy doma. Česko jsem si vybrala proto, že už jsem byla na stáži v Polsku. Takže jedny sousedy jsem už poznala a teď chci poznat další.

A to, co jsi tu zatím poznala, tě zaujalo, líbí se ti tu?

Líbí se mi příroda ve městě i v okolí. Starý Harcov, kde leží studentské koleje, je příjemná stará čtvrť. Oblíbila jsem si procházky Harcovem včetně přehrad – tam se procházím velmi ráda.

TODOR – BULHARSKO, FAKULTA STROJNÍ

Co jsi slyšel o Liberci, než jsi sem přijel?

Přijeli jsme s mým spolužákem a o Liberci jsme před tím ani jeden vůbec nic neslyšeli. Když už jsem uvažoval o tom, že bych do Liberce vyjel, měl jsem ze začátku problém zapamatovat si už jen název města. Přemýšlel jsem ze začátku o Liberci jen ve stylu: Praha, a město tam někde severně od Prahy, tam pojedu.

Líbí se ti tu?

Ano. Mám rád místní terén a přírodu. Plovdiv, odkud jsem přijel, leží v rovině, takže tady obdivuji především okolní hory a možnosti pro sportovní aktivity. Dá se tu dělat všechno na jednom místě – jezdit na kole, lézt, bruslit. Jsou tu také velice přátelší lidé, alespoň já zatím potkávám jen takové.

ELEANA – ŘECKO, ÚSTAV ZDRAVOTNICKÝCH STUDIÍ

Co jsi slyšela o Liberci?

Jen jedinou věc: nejsem sice fanďa fotbalu, ale od kamarádů, kteří tu byli na stáži, jsem věděla, že tu hraje Slovan Liberec.

Proč sis vybrala libereckou univerzitu?

Od ostatních jsem věděla, že je tu dobrá organizace studia a aktivit pro Erasmus studenty a že se tu mluví anglicky. Nic dalšího jsem vědět ani nepotřebovala.

Jsi u nás na škole spokojená?

Ano, potvrdilo se, co mi říkali kamarádi. Chodím také na praxi do místní nemocnice a studium i praxe jsou opravdu dobře organizované. Určitě budu libereckou univerzitu v Řecku svým spolužákům také doporučovat.

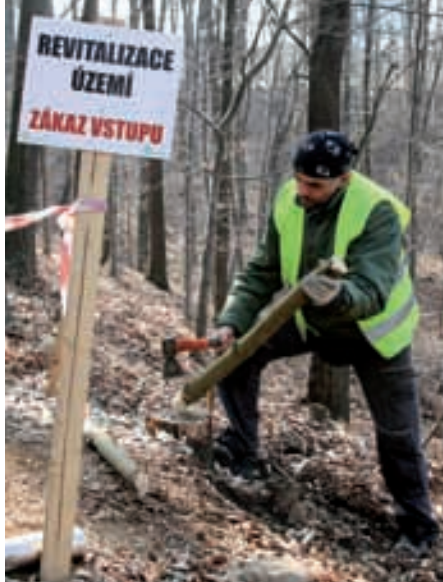
V PROGRAMU ERASMUS JSME ŠESTNÁCT LET

Technická univerzita v Liberci je do Evropského celoživotního vzdělávacího programu Erasmus zapojena od roku 1998. Bilaterální smlouvy uzavřela už s více jak stem univerzit po celém světě. V letošním akademickém roce přijelo díky tomuto programu celkem 132 studentů, vycestovalo jich 185. V předchozím akademickém roce to bylo 94 přijíždějících studentů, oproti 168, kteří z TULky do zahraničí vycestovali. Díky libereckému klubu ESN (Erasmus Student Network), který na naší univerzitě funguje od roku 2010, je o zahraniční studenty dobře postaráno. Není problém získat po příjezdu svého buddyho, tedy českého studenta, který stážistu na úvod seznámí se školou a městem a pomůže mu například s ubytováním nebo na úřadech.

„Počty mobilit od začátku narůstají, počet výjezdů v tomto roce je oproti akademickému roku 2005/2006 téměř čtyřnásobný,“ dokládá koordinátorka programu Erasmus na naší univerzitě Randa Tomehová. „Také se neustále zmenšuje rozdíl mezi přijíždějícími a odjíždějícími studenty, je to signál, že se stáváme zajímavou destinací pro naše partnerské školy,“ dodává.

BUDEME SE TAM POTKÁVAT

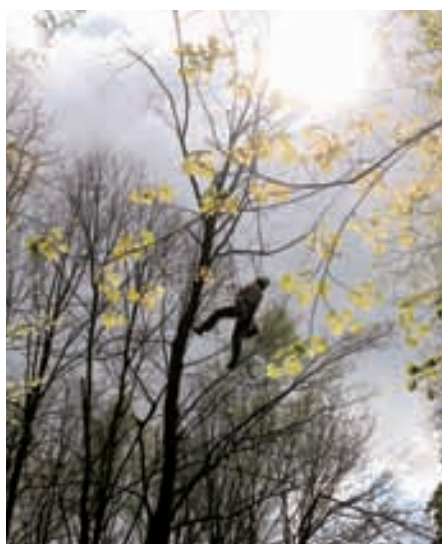
Lesopark a aula

Severní částí kampusu jsme byli dosud zvyklí spíše jen procházet cestou do Centra pro nanomateriály, pokročilé technologie a inovace. Okolí moderní budovy dostává v tomto pololetí mnohem přívětivější tvář a již za pár měsíců bude zvát k zastavení i k aktivnímu odpočinku. Volejbalový klub Technické univerzity v Liberci díky dotaci z Evropského fondu pro regionální rozvoj nechává celé území revitalizovat do podoby kul-

tivovaného lesoparku. Nevzhledný stromový porost pod Bendlovou ulicí společnost Gardenline, s.r.o., zbaví černých skládek, přežije v něm osm desítek stromů, zpevní stávající pěšiny a rozšíří je v síť vycházkových i běžeckých okruhů. V lesoparku už nyní vzniká několik míst, která zvou k zastavení. Budou to dvě posezení s vyhlídkou nad tenisovými kurty a centra herních a sportovních aktivit pro děti, jejich rodiče i seniory. Prostorem

vybízejícím k setkávání a společným akcím bude amfiteátr z drátěných kameny plněných košů (gabionů) nahrubo zasazený do svažitého terénu pod budovou L. Amfiteátr by mohli využívat především studenti pro různá venkovní vystoupení a akce. Lesopark nabídne celkem 2,5 hektaru relaxačních a sportovních zón a vyjde zhruba na 5 milionů 260 tisíc korun. Setkávat se v něm budeme od srpna, kdy by měl být hotov.

Lesopark pod Bendlovou ulicí volně naváže na revitalizovaný park za budovou G, kterou v těchto dnech dělníci dokončují. Okruh relaxační zelené zóny kolem univerzity tak bude ještě asi o hektar větší. Tento parčík navazuje na zadní

stranu nové univerzitní budovy, kde je situována aula. Novinka, kterou univerzita za 61 let své existence nikdy neměla a poslední desetiletí ji výrazně postrádala. Univerzitní aula pojme na 350 lidí a bude tak důstojným prostorem pro

imatrikulace, promoce i další slavnostní setkávání akademické obce. Sloužit by měla, stejně jako celá budova G, od začátku nového akademického roku. Dovnitř můžete nahlédnout už nyní prostřednictvím dvou snímků.

Nová místa v parku i v aule už zvou k posezení.

STUDENTI

volného času

Počítačová gramotnost, fotografování a zdravotní tělocvik – tři pilotní kurzy, na kterých byl na začátku akademického roku vystaven nový projekt – Univerzita volného času při Centru dalšího vzdělávání Technické univerzity v Liberci. Nápad se osvědčil a v novém semestru Univerzita volného času nabídku kurzů zdvojnásobila.

O kurzy se hlásili sami lidé ve věkové skupině nad 30 let. „Chodili za námi s tím, že slyšeli o zajímavém programu Univerzity třetího věku, a ptali se, jestli nechystáme podobné kurzy pro mladší ročníky. To nás inspirovalo,” říká Andrea Jakubcová, manažerka Univerzity třetího věku a nyní i Univerzity volného času. Vytipovala tři výše jmenované kurzy, které zamýšlela nabídnout v první řadě rodičům s dětmi v předškolním nebo mladším školním věku, kteří se chtějí dále vzdělávat a třeba se i připravit na návrat do práce. Díky zázemí univerzitního dětského koutku jim mohla nabídnout také hlídání dětí po dobu, kdy budou ve škole. To výrazně přispělo k poptávce. Do pilotních kurzů se zapsalo 44 lidí a už v průběhu semestru se hlásili další zájemci. Na Univerzitě volného času zareagovali pružně, k stávajícím třem kurzům otevřeli v novém semestru další tři: První pomoc pro rodiče, Sociální komunikace a Řešení krizových situací ve výchově.

Výuka probíhá v krátkodobých kurzech čítajících celkem 12 až 16 hodin – účastníci se scházejí s lektorem jednou týdně na dvě hodiny nebo se celá výuka soustředí do několika bloků v jednom dni. Kurzy jsou otevřené všem zájemcům nad 18 let s maturitou. Díky prostředkům z rozvojového projektu je výuka zdarma.

Z PRÁCE DO LAVICE

V učebně Centra dalšího vzdělávání na harcovských kolejích za několik minut začne lekce Office 2010 – je to kurz počítačové gramotnosti, který Univerzita volného času vypsala pro pokročilejší uživatele. Pár minut po půl páté odpoledne, kdy kurz podle rozvrhu začíná, sedí před monitorem v učebně kromě manažerky Andrey Jakubcové jen jedna žena.

„Teď to vypadá, že ani žádná lekce nebude, ale do deseti minut se parkoviště zaplní a všichni se přiiítí dovnitř,” glosuje manažerka univerzity. Do kurzu se přihlásili především zaměstnaní lidé a na hodiny dojíždějí s několikaminutovým zpožděním rovnou z práce.

Kurzy počítačové gramotnosti ukazují, kudy by se mohla nabídka Univerzity volného času ubírat. Původně plánovali na tento semestr vypsát jediný kurz práce s počítači, zájem byl ale enormní, a tak hned na květnový termín vypsali další. Důvod poptávky je zřejmý: „Přihlásila jsem se proto, že Office hodně používáme v zaměstnání. Na mých uživatelských schopnostech je co zlepšovat, hlavně co se týče excelových tabulek, ale využiji i PowerPoint, který byl pro mě novinkou,” vysvětluje Jitka Kultová, než dorazí její spolužáci. Paní Kultová

deně dojíždí za prací v Liberci z Nového Města pod Smrkem. Kurzy, které mají zlepšit její práci s počítači, jí ale stojí za to, aby jednou týdně přišla domů až pozdě večer.

„Chodila jsem už loni na kurz Fotografujeme děti a byla jsem moc spokojená. Hlavně s úrovní vyučujících. Je vidět, že je jejich obor baví a pak to jde i nám hned líp,” dodává Jitka Kultová.

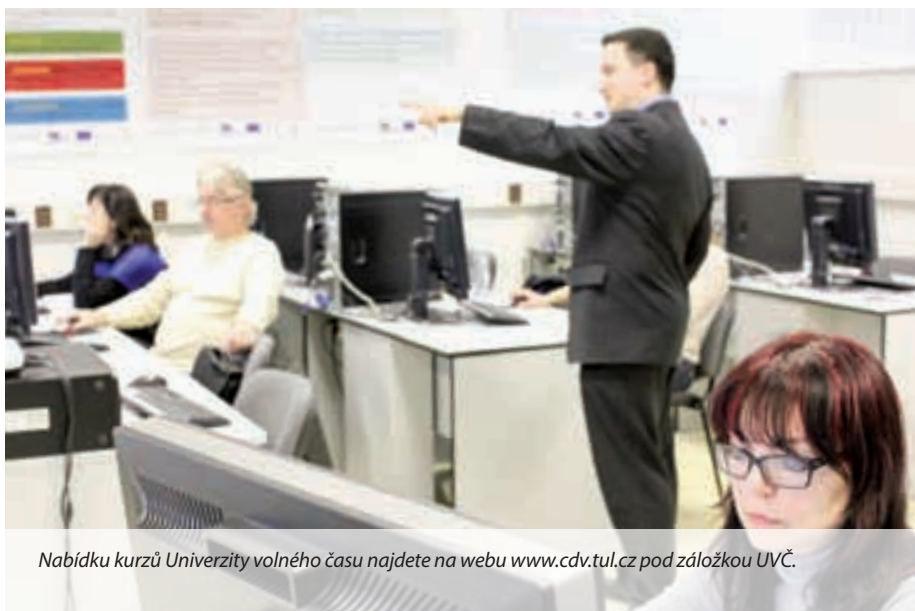
Tomu přitakává i Jan Nevorál, první z vlny „opozdilců“, která zatím obsazuje učebnu.

„Lektor je dobrý, dokáže nás motivovat, takže to jde opravdu dobře.” Pan Nevorál se zapsal do kurzu ze stejného důvodu jako paní Jitka: „V práci běžně používáme Word a Excel, takže si tu chci rozšířit znalosti toho, co už umím, a naučit se i další nové věci.”

Okruh kvalitních vyučujících patří k přednostem Univerzity volného času, problém je s jejich vytížeností.

„Kurzy univerzity volného času nám zajišťují lektori, kteří zpravidla přednášejí na univerzitě a ještě nám vedou některé kurzy Univerzity třetího věku. Někdy velmi těžko hledáme volný prostor v dílně, do kterého bychom lektorovi ještě nějaký kurz přidali,” podotýká Andrea Jakubcová.

Univerzita třetího věku, která je v oblasti dalšího vzdělávání na liberecké univerzitě už velmi dobře zaběhnutou institucí, se od svého zahájení v roce 1998 neustále rozrůstá. Ve stávajícím semestru se na více jak 30 kurzů zapsalo 360 studujících. Co do počtu posluchačů je tento projekt pro studenty 50+ srovnatelný s fakultou umění a architektury nebo ústavem zdravotnických studií. Univerzita volného času má podle všeho k podobným číslům dobře nakročeno.

Nabídku kurzů Univerzity volného času najdete na webu www.cdv.tul.cz pod záložkou UVČ.

DÁME HODNĚ SPORTU...

...a přimícháme skvělou atmosféru a zábavu

To je liberecký recept na největší akademickou sportovní událost roku – České akademické hry, které naše univerzita hostí v týdnu od 22. do 27. června.

S pořádáním Českých akademických her má Technická univerzita v Liberci zkušenosti z roku 2007, letos se Hry do Liberce vrací v o něco větším měřítku.

„Závodit se bude ve 32 sportovních disciplínách, přijede 2500 sportovců ze všech českých univerzit,“ vyčísľuje rozsah sportovního svátku za organizátory Zdeněk Žďánský. Disciplíny 13. českých akademických her obsáhnou celou sportovní abecedu: soutěžit se bude v **Aerobiku, Atletice, Badmintonu...**, ale i **Házené, In-line bruslení a Judu...**, nebo **Nohejbalu, Orientačním běhu, Plavání** ad. Osvěžením tradičního výčtu sportů bude závod dračích lodí na harcovské přehradě.

Akademických her se může zúčastnit kterýkoliv student české vysoké školy, přihlášky se podávají zpravidla přes katedry tělesné výchovy na jednotlivých školách. V kolektivních sportech se vysokoškolské týmy na Hry kvalifikují v jednom ze čtyř oblastních kol. Startovní listiny a soupisky se neuzavřou před 30. květnem. Do té doby se mohou všichni akademičtí sportovci, včetně domácích, přihlásit.

Liberečtí studenti mají na co navazovat, každý rok sportovci Technické univerzity v Liberci z akademických her přivezou celou sadu cenných, i těch nejvzácnějších, kovů. Pomyslnou laťku můžeme nasadit rokem 2007, kdy naše univerzita Hry naposledy pořádala s výsledkem 11 zlatých, 12 stříbrných a 21 bronzových medailí. Tehdejší studentští reprezentanti liberecké univerzity už u nás nestudují, ale naděje na medaile nesou další.

Silnými disciplínami naší univerzity jsou v posledních letech ploutvové plavání, zde vyzdvihneme především výkony Petry Samkové, a karate – úspěchy sbíral v kategorii kata mistr České republiky z roku 2011 Jan Drobeček. Skvělé výkony podáváme také v gymnastice. Loni získaly gymnastka Klára Teichmanová ve víceboji družstvo gymnastů ve složení Brzek, Pietschmann, Zaplatílek a Zoubek bronzové medaile. Zlato si z 12. ročníku akademických her pořádaných v Praze odvezli z běhu na 800 m atlet Ondřej Chour a mistryně republiky v aerobiku Martina Myslivcová. Nadějí na obhájení loňské zlaté je bezesporu závodnice ve skocích na trampolíně Zita Frydrychová (obr. dole vlevo):

„Plánuji se zúčastnit. Jsem sice po zranění, ale pokud to půjde, závodit samozřejmě budu,“ říká několikanásobná mistryně republiky a olympijská reprezentantka.

Úspěšní jednotlivci i týmy získají kromě titulu Akademický mistr ČR a medaile také šanci na účast na evropském i světovém univerzitním mistrovství. Postup z vítězných stupníků akademických her není automatický, ale jako nominace je to ten nejlepší začátek.

Rozpočet akademické sportovní události se letos bude pohybovat v rozmezí 2–2,5 milionu korun, z čehož větší část nákladů hradí dva hlavní spolupřátelé – naše univerzita a Česká asociace univerzitního sportu. Účastníci mají v den soutěže hrazeno ubytování se snídaní. Startovné se tradičně neplatí.

Sedm míst v Liberci se v týdnu od 22. do 27. června stane dějištěm Českých akademických her, jádrem budou dvě lokality: *„Kombinujeme skvělé zázemí univerzitních sportovišť na Harcově s multifunkčními prostory SportParku Liberec. V jednání je nyní kyvadlová autobusová doprava mezi oběma místy. Sportovci budou ubytováni na harcovských kolejích,“* doplňuje Zdeněk Žďánský.

Organizačně hry zajišťuje katedra tělesné výchovy fakulty přírodovědně-humanitní a pedagogické, páteří organizačního týmu jsou vedle odborných asistentů katedry také studenti druhého ročníku Rekreatologie, pro něž bude událost zároveň vítanou praxí.

České akademické hry by neměly být pouze o vrcholných výkonech, kromě sportu mají letošní Hry v podtitulu také zábavu a atmosféru. *„Zveme především fanoušky sportu, ať přijdou podpořit své favority. Společně pak uplynulý sportovní den mohou zrekapitulovat při doprovodném programu na harcovských kolejích. Začíná každý večer od 17.00 hodin. Hudebně bude patřit především studentským kapelám,“* říká Zdeněk Žďánský a dodává, že soutěžit se bude i na pódiu, protože kapely se utkají o kvalifikaci na festival Benátská noc.

Program Českých akademických her je na: www.ceskeakademickehry.cz.

Startovní listiny jsou otevřené do 30. května.

BÝT VIDĚT NENÍ

v textilu jen o módě

K bezpečnějšímu provozu na silnicích může výrazně přispět novinka, kterou vyvinul vědecký tým Jiřího Militkého z katedry materiálového inženýrství naší fakulty textilní: aplikace optických vláken do oděvu, batohů nebo kočárků. Po rozsvícení je chodec vidět na stovky metrů. Nápadu, který si naši vědci nechali patentovat jako užitný vzor a který už je v řízení na udělení mezinárodního patentu, se chopila společnost STAP Vilémov a představila už první bundy a školní batohy vybavené svítícími proužky. K osvětlení stačí miniaturní zdroj světla s baterií, který je možné jednoduše odpojit a bundu nebo batoh pak běžně prát nebo chemicky čistit. Oděvy s novým bezpečnostním prvkem už otestovali pracovníci BESIPu na silnicích a došli k příznivým výsledkům.

TROJNÁSOBNÉ

mistryně republiky

Koleje na Harcově přidávají k titulům Kolej roku 2011 a 2013 ještě letošní úspěch. Studenti hlasováním v soutěži Excelent Kolej Roku, kterou vyhledává magazín a portál pro studenty Studenta.cz, vybrali také letos harcovské koleje jako nejlepší místo ke studentskému životu. Dostali za to od organizátorů soutěže i letos tisíce piv a baget. Gratulujeme.

BĚŽÍM,

co můžu – pomůžu

Charitativní běh kolem harcovské přehrady s tímto názvem uspořádal na konci dubna mezinárodní studentský klub ESN Liberec. Zúčastnilo se ho 206 registrovaných běžců všech věkových kategorií. Částka 21 000 korun, kterou se podařilo vybrat na startovním, pokryje Aloisi Serbusovi (26) téměř z jedné třetiny náklady na nákup sportovního invalidního vozíku. K realizaci nápadu uspořádat tuto akci přispělo navázání spolupráce studentského klubu ESN s Nadací Olgy Havlové. Na základě dohody vybraly tyto organizace konkrétního žadatele o finanční pomoc z Libereckého kraje.

POEZIE

v pohybu poezie

Setkání a společný workshop česko-německých básníků, spisovatelů a umělců „Poesie in Bewegung Poesie in Bewegung...“ uspořádá v polovině letošního května katedra německého jazyka FP TUL ve spolupráci se Saskou akademií umění. Za českou stranu se zúčastní autoři Jaromír Typlt, Michal Rataj, Pavel Novotný nebo Jan Měříčka. Z Německa přijdou Nancy Hüniger, Gerhard Falkner či Manos Tsangaris. Autoři budou číst v liberecké krajské vědecké knihovně, v galerii Lázně, v Dobré čajovně i v tramvaji. Umělci také vytvoří výtvarně-zvukové kompozice, které vtělí na míru do prostoru schodiště univerzitní budovy S.

JEŠTĚ

pojďme na Ještěd

Byli jsme tam i loni a stálo to rozhodně za zopakování. V sobotu 7. června pořádá naše univerzita výlet na Ještěd a následný kulturní program na Pláních. Výlet startuje ve 12.30 na konečné tramvaje Horní Hanychov, pokračuje se na dominantu Libereckého kraje a následuje odpočinkové odpoledne na Pláních. Od 15.00 hodin tam zahrají na živo TULBand a Exil 51, přípraveny budou soutěže a aktivity pro děti i dospělé, prohlídka muzea horské služby a další doprovodný program. Zváni jsou všichni studenti, absolventi, zaměstnanci a přátelé Technické univerzity v Liberci včetně svých dětí a rodičů. Přijďte se!

VLÁKNA

ze všech úhlů

Na sto padesát světových odborníků zaměřených na vlákna se ve dnech 21.–23. května 2014 sejde na sympoziu *Fibers for Progress* v Liberci. Sympozium pořádá každý rok mezinárodní platforma vláken The Fiber Society, letos ke spolupráci na přípravě odborného pléna vyzvala tým profesora Lukáše z katedry netkaných textilií a nanovlákných materiálů naší fakulty textilní. Ve svých příspěvcích a diskuzích odborníci z celého světa přehlednou vlákna a jejich možnosti ze všech úhlů. Hovořit se bude o nanovlákných materiálech, netkaných textiliích i o tradičních technikách – předení, tkání a pletení, na řadu se dostanou také inteligentní textilie či vláknenné materiály pro aplikace v medicíně.

Studujeme, jak kdo umí, všichni ale bydlíme skvěle. Předávání výhry za Kolej roku 2014.

Technická univerzita v Liberci (TUL) vznikla před více jak 60 lety jako Vysoká škola strojná, dnes nabízí široké spektrum univerzitního vzdělání včetně ekonomických a humanitních věd, informatiky, architektury a výtvarného umění i zdravotnických studií. Na šesti fakultách a jednom vysokoškolském ústavu studuje okolo 9000 studentů včetně stovek zahraničních stážistů. TUL má bilaterální smlouvy s více jak 100 univerzitami po celém světě. V roce 2012 otevřela špičkové výzkumné centrum (Cxl), které se podílem aplikovaného výzkumu řadí na přední místa v žebříčku vysokoškolských pracovišť v České republice.

Fakulta strojná je naší nejstarší fakultou. Studenti se zde věnují studiu technických oborů na jedenácti katedrách. Velkou devízou je těsné sepětí teorie s praxí, a to i na mezinárodní úrovni.

Přijímací řízení: 2. kolo v srpnu

Fakulta strojná od roku 1953

Díky komplexnímu záběru se jedná o jedinou instituci svého druhu v Evropě. Fakulta textilní vychovává na osmi katedrách technology a vývojáře, ale i designéry nebo marketéry.

Přijímací řízení: 2. kolo v srpnu

Fakulta textilní od roku 1960

Fakulta studentům nabízí učitelské i neučitelské obory na patnácti katedrách. Jejím krédem je výchova pedagogů, kteří vkládají do učení nejen znalosti a dovednosti, ale celou svou osobnost.

Fakulta přírodovědně-humanitní a pedagogická od roku 1990

Výzkumný ústav vznikl na univerzitě spojením odborných laboratoří technicky zaměřených fakult. Svým záběrem zasahuje činnost ústavu zejména do automobilového průmyslu, do oblasti ekologie a do oblasti materiálového výzkumu.

Ústav pro nanomateriály, pokročilé technologie a inovace od roku 2009

Za více jak 20 let své existence patří díky dynamickému vývoji a zájmu studentů k největším fakultám univerzity. I nadále pružně reaguje na aktuální dění v zemi a poptávku po odbornících v oblasti ekonomiky a managementu. Důraz je při studiu kladen na cizí jazyky, prezentační schopnosti a odborné dovednosti.

Přihlášky na Ph.D. do 21. června

Ekonomická fakulta od roku 1992

Ústav zdravotnických studií má akreditovány dva bakalářské studijní programy a nově jeden navazující program Biomedicínské inženýrství. Jejich absolventi jsou díky odborníkům a praktickým zkušenostem skvěle připraveni pro nástup do zaměstnání i pokračování ve vysokoškolském studiu.

Přijímací řízení: 2. kolo v srpnu a září

Ústav zdravotnických studií od roku 2005

Jedná se dosud o jedinou fakultu tohoto typu v ČR. Ve čtyřech výzkumných ústavech vychovává odborníky na rozhraní tradičních oborů strojního, elektrotechnického a informačního zaměření.

Přijímací řízení: 2. kolo v srpnu

Fakulta mechatroniky, informatiky a mezioborových studií od roku 1995

Fakulta sama sebe definuje jako malou, otevřenou a dynamickou školu pro talenty. Kromě studia soudobé architektury nabízí zároveň unikátní studium designu a výtvarných umění. Osobnosti studentů jsou podporovány samostatnými výstavami i realizacemi.

Fakulta umění a architektury od roku 1994

Technická univerzita v Liberci pořádá

ČESKÉ AKADEMICKÉ HRY LIBEREC

22. – 27. 6. 2014

BUĎTE U TOHO!

www.ceskeakademickehry.cz